

Балада про самогубство

Микола Руденко

Оті кити, запеклі самогубці,
На берег кинулись з яких причин?..
Старий моряк у корабельній рубці
Кректав, оцей готуючи почин:

Схопити тросами й назад у воду
Хоч одного вернути — хай живе...
І зачепили вченим на догоду —
Вже на глибоке витягли сливе.

Та кит, ледь-ледь буксир не потопивши,
Зірвався й повернувся до братів.
Старий моряк, не ївши і не пивши,
Сам із китами згинуті хотів.

Рушав до міста. Повертався знову
Із болями у глибині грудей.
Йому здалось: він розуміє мову,
Якою кит звертався до людей.

Кит говорив:
— Збагніть, я той, чий шлунок
Біблійного пророка вам зберіг.
Беріть мої кістки собі в дарунок —
Я сам їх кидаю на ваш поріг.

Запам'ятайте цю трагічну дату
І не глуміться із моїх старань.
Я помираю, щоб сигнал подати:
Ви, люди, вийшли на останню грань.

Онуки, пограбовані дідами,
Не матимуть ні їжі, ні тепла.
Материки, закуті холодами,
Навік поглине крижана імла...

Моряк метався, вибившись із сили —

Бо хто ж, крім нього, чув оті слова?..
Китів на жир давно перетопили,
Старий у божевільні дожива.